

BODOR KINGA

Haşdeu 6/23

■ Minden változás megkeres egyszer, rád talál, csak úgy előbújik valahonnan, és te sodródsz vele, mert nem tudsz mást tenni. Ez a közhely rólad is elmondható. A nyár csak úgy lobb, elrepült. Most meg itt vagy velük. Öten vagytok egy szobában. A helyiség nem nagyobb huszonöt négyzetméternél. Mindenkinek van pontosan egy fél ruhásszekrénye és egy kis éjjeliszekrénye. A szobából kábé másfél négyzetméter a tied, és az nem más, mint az ágyad. Az asztal közös, az egyetlen szék is közös, a zuhanyzó közös, meg a vécé is közös, a konyha is közös, meg a folyosó is közös. Itt minden közös. Ez a mottó. Tudom, te ezt nem így képzelted el. Te számítottál minimum egy nagyobb ruhásszekrényre, nagyobb ágyra, jóval nagyobb szobára és maximum két lakótársra. A királylánynak sem teljesülhet az összes kívánsága. És igen, ezt épp tőlem hallod, a jó tündértől.

Szóval ott tartottam, hogy öten kell elviseljétek egymást mindennap. Fimi, Kamo és Noja csoporttársaid, őket már ismered látásból, most csak az a dolgod, hogy valamilyen szorosabb csoporttársi viszonyt kialakíts velük. Fimi osztálytársa volt Kamónak, és Noja a gimiben volt osztálytársa Fiminek. Szóval minél hamarabb meg kell hogy barátkozz Fimivel, és akkor szép lassan alakulni fognak a dolgaid. A negyedik lány közgázon van, ő már másodéves. Csak ritkán tartózkodik a koleszban, neki csak köszönnöd kell, és néha megkérdezned, hogy nehéz-e a másodév közgázon. Nem mintha érdekelne téged, csak ezt így szokták.

Eltelt már két hónap, és a kapcsolataid elég jól indulnak. Már tudod, hogy Kamo nem szereti a zöldségeket. Szerinte a szilvalekvár is képes ugyanazt pótolni a szervezettedben, mint egy paradicsom például. Kata mindig a kis szíves macijával alszik, és éjszakánként beszél álmában. Egyik éjszaka felkelt az ágyából, és kiment, majd visszajött, felhúzta a papucsod, sétált a szobában (már amennyire lehet huszonöt négyzetméteren sétálni), majd lehúzta a papucsod, és lefeküdt. Te rémülve nézted, hogy mi történik, de nyugi, ő csak alvajáró. Minden teliholdkor holdkórban szenved. Fimi pedig állandóan bulvárlapokat búj, olvas, őt minden érdekli, ami pletyka. Ráadásul minden héten megy az utáljuk együtt VV Évát klubba, ahová saját bevallása szerint megéri járni, mert hasznos dolgokat tanulhat az ember. Például azt, hogy nem illik leköpni embertársadat. Nagyon hasznos, tényleg nagyon hasznos. És ott van a negyedik lány, aki neked csak a negyedik lány marad. Vele akkor találkozol, amikor este hét-nyolc óra felé hazajön, és hullafáradtan beesik az ágyba. Senki sem tudja, hogy miben fáradt el annyira, csak azt, hogy ő általában fáradt, és olyankor beesik az ágyba.

Nan de drágaság! Egy percre nem figyel oda az ember, és te máris padlón vagy. Az öt shot abszintra egy olcsó sör más emberekre is ugyanígy hat. Te valamit titkolsz előlem. Vagy talán azt hitted, nem jövök rá, hogy egy csákó van a paplanod alatt? Tudod, kedves, én még a sötétben is jól látok. Megértem, hogy Fimi titokban felhozza a koleszba a barátját. Őrá nem vigyáznak olyan jól, mint terád. De te tudod, hogy itt vagyok, és mégis ilyet csinálsz. Gondolj bele. Észreveszi valaki, hogy éjszaka egy fiú van a lánybentlakásban, beköp téged a górénál, és máris repülsz innen. Tessék szíves lenni megmondani neki, hogy záróra. Nem az ajtón, hanem az ablakon távozik a vendég. A harmadikról kicsit nehéz lesz neki lemászni, de megoldja. Mostantól pedig igyekezz az efféle gondolatokat távol tartani elmédől.

Vége itt van az első szessziód, és most bizonyíthatasz. Mondták neked, hogy nehéz lesz az irodalomtőri. Nem hallgattál rájuk, és jól tetted. De ha tudnád, mi lesz majd egy év múlva, kedves, akkor szedhetnéd a Distonocalmot. De nem ijesztgetlek, látom, jól elvagy azzal, hogy síszünetezel.

Nos, kedves, most pár napig nem látjuk egymást, elvégre az őrangyaloknak is jár a vakáció.

BORCSA IMOLA

Útban Keletnek

■ A vonat a Keletiből indult. Ferivel már régóta terveztük ezt az utazást.

– Kíváncsi vagyok, hogy milyen hely az az Erdély...

– Éjszaka kis drakulák futkosnak mindenütt, hogy kiszívják a véredet – mondta röhögve, miközben a fogát kivicsorította.

– Miért szívatsz? Annyira utállak ilyenkor!

– Cicám, ez nemcsak neked szól, hanem úgy általában az itteni történelemoktatásnak. Ti annyira el vagytok tévedve ilyen téren.

– Hát köszcsi!

– Kérlek, anyámék előtt majd ne csicseregj, mifelénk ezt nem igazán értékelik.

Rettenetesen haragudtam rá. Akkor készült bemutatni a szüleinek, ettől eleve feszült voltam, s a tetejében még kötözködni is elkezdett. Bámultam kifelé az ablakon. Pestet már jó ideje elhagytuk, ott úsztak el mellettünk a sárga búzatáblák, a kis alföldi falvak, minden, ami számomra a biztonságot jelenti. Már az ég sem volt olyan barátságosan kék, mint azelőtt. Zavart a csend. Úgy döntöttem, nem duzzogok tovább.

– Még hány óra van a határig?

– Szerintem egy félnél nem több. Ne haragudj az előbbiért, nem akartalak megbántani – és magához ölelt. Jó volt hozzásimulni, megnyugtató.

– Jó lenne, ha végig csak mi ketten lennénk a fülkében...

Ahogy a határon átértünk, a legelső állomásnál hárman csatlakoztak hozzánk: egy középkorú nő és egy harmincas éveik elején járó házaspár. A pár teljesen átlagos volt, a nő viszont nagyon fura hatást keltett bennem. Nyaktól lefelé teljesen elhanyagolt volt, mintha csak a sarki boltba lépett volna ki. Nyaktól felfelé viszont egy igazi dáma: tökéletesre fésült és agyonlakkozott, festett szőke haj, festett szemöldök, vastag réteg alapozó, fekete szemceruzával kihúzott szem, mélyvörös ajkak és a rúzs színével megegyező keretű, modern szemüveg. Szerencsére mind magyarok voltak, így legalább nem kézzel-lábbal kellett mutogatnunk egymásnak. Mikor megtudták,

hogy nem erdélyi vagyok, mindenikük meg akarta velem osztani a legfontosabb tudnivalókat. Hamar telt az idő.

A vonat megáll. Kinézek az ablakon, a peronon egy hajléktalanforma, féllábú öregember rollerezik a tolószékével. Az elején nagyon lassan halad, aztán elkezd gyorsulni, és végül eszméletlen sebességgel száguld el mellettünk. Fordulok hátra, elámulva nézek a többiekre.

– Ne csodálkozzon, kisasszony, ez mifelénk megszokott látvány – mondja a férfi megnyugtatólag, de én csak még idegesebb leszek, mivel teljesen megváltozott a külseje: fel van fúvódva, mint egy lufi, a kerek fején pedig egy betyárkalap díszeleg, benne libatoll. A toll hirtelen kiszökik a kalapból, és az ablaküvegre kezdi írni lila tintával az előbb elhangzottakat. Megszédülök, leülök, és egy pillanatra lehunyom a szemem.

Mikor ismét kinyitottam, minden a régi volt: a pasi átlagos, betyárkalap, libatoll sehol, az ablaküveg tiszta. Sápadt lehettem, mert Feri megkérdezte, jól érzem-e magam. Nem akartam megijeszteni őt is, ezért nem mondtam semmit. Teljesen elcsépeelt témákról fecsegtünk tovább az útitársainkkal, de ez most jölesett.

– Kávét, mogyoró, üdítők – nyitott be az étkezőkocsi pincére a portékáját kínálva.

– A ház ajándéka? – kérdezte vicceskedve a szőke nő.

Nevetve nézek rá, de hamar ráfagy a mosoly az arcomra, mikor meglátom, hogy az arca egy Van Gogh-kép ecsetkezelésével van megfestve. Sápadt. Kissé tébolyult hatást kelt, hogy a jól különváló zöld, mustársárga és szürke ecsetvonások közé vörösek is keverednek, főleg szemkörnyéken. Nem bírom levenni róla a szemem.

– Nem akarsz egyet levegőzni? Sápadt vagy – fordult hozzám aggódva Feri.

– Nem, kicsikém, rendben vagyok.

– Tudod mit? Megyek, és hozok neked egy kávét. Jó lesz?

– Igen, az tényleg jól jönne.

Megkövülve ültem a helyemen, úgy vártam, hogy visszaérjen.

Beállít egy középkorú pasi, gőzölgő kávéval a kezében, és mosolyogva a kezembe nyomja:

– Tessék, szívem, meghoztam.

Kicsit jobban megnézem, ugyanaz a ruha van rajta, mint Ferin, lényegében az arca is olyan, csak picit ráncos, a haja pedig őszül. Átvillan az agyamon, hogy vajon így fog majd kinézni pár év múlva? De nem bírok ezen gondolkozni, a szívem nagyon hevesen ver. Mi történik velem? Egyre gyorsul a szívverésem, a dobogását most hangszóróból hallom, ordít a fülembe. Kiáltani szeretnék, de nem jön ki hang a torokomon. A Van Gogh-festmény aggódva néz rám, a lufiképű is fölém hajol, a felesége pedig beszélni kezd hozzám:

– Oaea uoöeé áauo.

– Tessék?

– Aai aa a eie a iiée.

A táskámért kapok, hogy vegyek ki belőle valami fájdalomcsillapítót. Ahogy kotorászok, kiesik belőle a kulccsomóm, rajta a micimackós kulcstartómmal. Ahogy lehajlok és feléje nyúlok, egy medvebocs vicsorog rám. Felállok, érzem, innen futni kell. Rohanok, végig a folyosón, kerülgetem a csomagokat. Megbotlok az egyikben, elesem.

Feküdtem, nem bírtam felkelni.

Magnólia

■ Király voltam, császár voltam, sőt én voltam Midasz király. Ott tolongtak ezek a vásott kölykök egyfolytában körülöttem, hogy kezet rázhassanak velem, ott dongtak minden szünetben. A tenyerükben mindig el volt rejtve valami kacat, ami aranyban viszont már sokkal többet érne. Az egyiknek a katasztrófális matekdolgozat, a másiknak a katedrafiókban rejtegetett dugicigi, a harmadiknak a pénztárca hátsó zsebében fölöslegesen és reménytelenül gyűrődő vészhelyzetóvszer, a negyediknek valami kézzel sokszorosított szerelmes levél, amiben a helyesírási hibák plusz grammokat adtak, az ötödiknek az a körző a körzőkészletből, amelyiknek mindkét szára végén hegye van, a hatodiknak talán az uzsonnaalmája, ha jól emlékszem, és így tovább. Ez az engem való körülzsongás a szünetek vége felé volt jellemző.

Egy óra ötven percből áll. Ezzel párhuzamosan megállapítható, hogy egy óra hatvan percből áll. A két vonatkoztatási rendszer különbségeiből adódó ellentmondás áthidalása a szünet. Ez olyasmi, mint a szökőév. Ily módon a szünet bizonyos időnkívüliséget élvez, megfelelő szögből nézve párhuzamos az idővel. Maga a karnevál tehát. Óránkénti karnevál, amikor ezek a vásott kölykök a mindennapi zsíros kenyerüket majszolva függesztik fel a világrendet, a táblára határozott tanárbetűkkel és tanárszámokkal felvett trigonometriai képletek elé térdelve zsolozsmázzák, hogy mindennapi zsíros kenyerünket add meg nekünk ma. Az ördög a részletekben van. A tanárbetűk és a diákbetűk könnyedén megkülönböztethetőek a táblán, a tanárbetű vastag, a diákbetű vékony, a tanárbetű sokkal többkrétát tartalmaz, a diákbetű határozatlan, száraz szívaccsal is egyszerű letörölni, de nagyon porzik törlés közben. A tanárbetűhöz vizes szívacs kell, ami rácspegetti akrétás vizet az ember ruhájára, de nem porzik.

Kicsengetnek. Kik csengetnek ki? Én mindig rögtön felálltam a padból, hamarabb mentem ki az osztályból, mint a tanár. Presztízskérdés. Eljött az óránkénti világvége, a hatalmat átmenetileg mi, az antikrisztusok vettük át, amíg egy új idő kezdetén egy új úr el nem jő, és vissza nem kapja azt. A fiúvécébe mentem ilyenkor, a cigaretát már a folyosón a számba dugtam. Öngyújtóra nem volt szükségem, mindig volt, aki tüzet adjon széles udvartartásomból. Csak a szünet vége felé értem vissza az osztályba, ezért volt hát ilyenkor jellemző az engem való körülzsongás. Becsengetnek. Kik csengetnek be? Én majd csak akkor másztam le a pad tetejéről, mikor a tanár már bejött, és szúrós tekintet mögé rejtett, ki nem mondott esdekléssel kért a hatalom megosztására.

Félek a félreértéstől. Nem voltam zsarnok. Nem én voltam az iskola réme, nem sanyargattam senki fiát, nem bántottam a kisebbeket, és a nagyobbakat se. És nem voltam egyedül ezzel a királysággal, sokan voltunk másokkal körülvéve, sokan vetjük körül egymást, egészen bonyolult és kifinomult rendszer volt ez, régimódi, virtuális tér nélküli szociális háló. Egyszerűen csak egy király voltam, császár voltam, Midasz király. Nem bonyolult ez. Nem volt olyan, hogy a frizurám vagy valamilyen ruhadarabom miatt kényelmetlen helyzetbe kerültem volna. Úgy és olyan bohókásan öltöztem, ahogy úri kedvem tartotta, és ki is használtam ezt a helyzetet. Nem volt gond, én diktáltam valami alternatív divatfélét is akár. Ha tetszett egy lány, akkor én is tetszettem neki. Ha elérhetetlen volt egy lány, bebizonyítottam, hogy nem az. Ha jó jegyet akartam szerezni valamiből, hát jó jegyet szereztem, s ha valamiből bukásra illett állni, mert a hangulat úgy diktálta, hát az sem volt gond. Elbűvölő egyéniség voltam, enyém volt a világ, enyém volt az iskola.

Megérkezett a vonat az állomásra, és nem szálltam le róla. Továbbment a vonat, rajta sem voltam. Ott álltak ezek a vásott kölykök a peronon, én pedig nem álltam ott velük szemben hátizsákosan, cigivel a számban, nem mondtam azt, hogy kezdődik a buli. Nem jöttem el. És akkor, abban a pillanatban, amikor nem érkeztem meg – kitört az ujjongás. Minden előzetes megbeszélés nélkül, spontán módon. Addig a percig még csak egy fél szó sem hangzott el rólam negatív kontextusban vagy bármilyen rosszindulatú felhanggal kísérve. Nem jött, nem jött, ezt kiabálták kacagva és egymás vállát átkarolva. Ugráltak, és a levegőbe boksztak, ökröt sütöttek, és lovat áldoztak ezek a vásott kölykök annak tiszteletére, hogy végre nem jöttem meg.

Az osztálykirándulásra néhány nap késéssel kellett volna érkeznem. Egy másik nyári tábor miatt. Ez volt az első osztálykirándulás. A többire én már nem mentem. Soha életemben nem voltam osztálykiránduláson.

Mindennapi trónfosztás volt. Hatalmas tábortűz, a szikrák az eget csiklandozták, akörül táncoltak részegen és meztelenül. A kísérőtanárok már a sátraikban voltak, hadd szórakozzon az ifjúság. A csőcselék pedig ledobta a ruháit, pöre szeméremmel, összekapaszkodva ugrált, úgy üvöltötte rám átkait. Meztelen fiúk és lányok guggoltak erdei tisztáson, a holdra vonyítottak, és behánytak a tűzbe. Július huszontkilencedike volt, boszorkányszombat, mikor megátkoztak.

A következő évben már senki nem kereste a társaságomat, én sem tolakodtam senki kezét megszorítani. A ruháimon csak a hátam mögött mosolyogtak, de idővel el is hagytam a feltűnő darabokat. A tanárok nem gyűlöltek, nem is kedveltek, beleolvadtam a közepes tanulók masszájába, egyre kevesebben és egyre kevesebbszer mondták azt, hogy tehetséges ez a fiú, lehetne belőle valami, ha nem lenne ilyen lusta. Csendesen kértem tüzet a fiúvécében, a tenyerembe rejtve szívtam a cigarettát, gyorsan, lopva, a szolgálatos tanár lépéseit füelve.

Keveset és nehezen írok, sokat és könnyen iszom. Az a fajta ember vagyok, aki nem kelt jó benyomást senkiben, de viszolygást sem. Olyan az arcom, hogy a kellemetlen, irritáló, idegesítő kategóriába kerülök, mielőtt bármit is tehetnék érte vagy ellene. A kisváros határait nem léptem át tíz éve. De visszajönnek ezek a vásott kölykök, szépen sorban megérkezik mindegyik. Az egyiknek a koponyáját törtem szét egy betonlapon, úgy nyílt ki, mint a magnóliavirág, a másiknak a torkát vágtam el hátulról egy éles dróttal, a harmadiknak a szívét szúrtam át egy rozsdás konyhakéssel, a negyediket benzinnel locsoltam le, és rádobtam a cigarettámat, az ötödiknek áramot vezettem a kerítésébe, a hatodikat meghívtam egy italra, és megmérgeztem...

MIHÁLY ZSOMBOR

Melyik az öné?

■ – Melyik az öné? – szólott ötpercnyi egymás mellett álldogálás után, de nem kapott választ. Felelet hiányában egy táncmozdulatnak is beillő oldallépést produkált feléje.

Kis idő múlva a férfi ugyanúgy mosolyogva megismételte a kérdését, most közel hajolva, ha nem hallja, legalább szeme sarkából gyeye észre őt a nő.

– Melyik a tiéd? – egykorúak lehettek, nyugodtan vehette közvetlenebbre a kérdést.

– Tessék? – nézett fel Anikó, telefonját még mindig pötyögtetve.

– Melyik gyerekre vársz? – ismételt a férfi fáradhatatlanul. Békés mosollyal az arcán, s a háta mögött összefogott kezekkel figyelte a nőt, amint vissza-visszapillant a készülék kijelzőjére az újabb kérdés idejére.

Habár a férfi már félig feléje fordult, az ő teste még mindig az iskola épületét részesítette előnyben, csak a fejét fordította a hang felé.

– Miért? – majd egy pillanatnyi meglepettség után hozzáfűzte – Nem... nem mindegy? – s tartva a tekintetét, várta a választ.

Gergely ledöbbsent, s nem tudta, mit tegyen egy pillanatig, nem az ilyenfajta szülők közti csevejhez szokott. A beszélgetésindítója eddig mindig működött.

– Hát... mert... – de nem fejezte be mondatát, mert a nő már megint a mobiljával foglalkozott. Ő is az iskola felé fordult, nézte a játszó gyerekeket. Elismerte pillanatnyi vereségét, de nem tágitott Anikó mellől, s buzgón kutakodott gondolataiban, miért is akadt fenn a társalgás.

– Biztos azoknak az elvált szülőknek az egyike lehet – jegyezte meg morcosan s kissé megvetően.

– Tessék? – jött elő ez a szó már másodjára Anikóból, de most a felháborodását fejezte ki. Mit mondott? – kérdezte, amint teljesen eljutott az agyáig a férfi kijelentése.

– Hát miért nem tudja megmondani, kinek a szülője, rokona? Úgy tesz, mintha sosem kérdezték volna magától!

A nő most nézte meg jobban az apát. Harmincas éveiben járó, köztisztviselő-képzű, magas, barna hajú, unalmas, átlagos, túlságosan barátkozó férfiként jellemezte magában, s pillanatnyi ellenszenvre iránta egyáltalán nem tette se szimpatikussá, se kedvessé a képzetében.

– A piros kabátos lány, aki épp copfot köt a barátnőjének. Ő a lányom, Mari.

Ahogy a lány felé nézett, elengedte Anikó tekintetét, s a beszélgetés ezzel a hibás gesztussal le is zárult. Szótlanul álltak egymás mellett, két percig talán, amikor Gergely megint nem bírta tovább csendben.

– Nem tudom, mi lehet olyan fontos a telefonjában, hogy nem tudja elnézni a lányát, ahogy a többiekkel játszik. Sosem fogom megérteni magukat. Pedig igazán muris ez a gyereksereg – s itt leginkább befejezte volna az eszmefuttatását, de Anikó nem igazán figyelt fel rá, s ezt nem hagyhatta annyiban.

– Valami üzleti ügy? – kíváncsiskodott, s elérte célját.

– És ha igen? – harsant fel a nő, s szemöldökeit felhúzva a férfira meredt, aki kisé megszeppenve szólalt meg újra:

– Hát ilyenkor a lányát kellene figyelnie, mivel....

– A lányom copfot köt – vágott közbe az anya –, öt perce is copfot kötött, s tíz perc múlva is ez lesz. Kihagytam valamit? Maga szerint most látom ezt először? – s újra elővette az előző kérdésnél a türelmével együtt zsebre vágott telefonját.

Míg a nő vadul nyomogatta a gombokat, a mellette álló most már sokadszorra is végigmérte. Szép volt és fiatal, elegáns, térdig érő, felhasított szoknyát viselt. A fenékét kiemelő ruhadarab és egy kényelmesnek tűnő magas sarkú közti formás lábfejek könnyedén megragadták a férfi tekintetét. Mindegyre feleségéhez hasonlította, és bizony el kellett ismernie magában, hogy jobban tartja magát, mint az ő párja. Persze nagyon szerette gyerekei anyját, és semmiféle módon nem csálná meg, de ami igaz, az igaz.

– Meg se kérdezte, hogy ki az én gyerekem! – próbálkozott újra Gergely.

– Ki a gyereked? – vágta rá Anikó anélkül, hogy levette volna tekintetét a telefonjáról, s észrevétlenül egy fülhallgatót csúsztatott egyik fülébe.

– Az én fiam az az ügyes gyerek ott a labdával, Robi. Milyen jókat rúg! – gyönyörködött el az apa. – Nézze csak! Most! Ájj, mellé... – kiáltott fel csalódottan, s összeráncolt szemöldökét sem simította ki, amint észrevette, hogy a nő rá se hederít.

– Tökéletes mintaszülők. Rá se hederítnék a gyerekekre, nem érdeklí, mi van velük. Egyszerűen nem szentelnek elég figyelmet neki. Telefonozva várjuk őket, mert más

dolgunk van, fontosabb, érdekesebb. Soha nem fogom megérteni magukat. – jegyez-
te meg ítélkezve, becsmérően.

Anikó már a mondat kezdete óta figyelte, teljesen feléje fordulva. A férfi csak
most észlelte, hogy amíg mondott egyedül, a nő teljesen közel került hozzá. Vállát
felhúzva valamennyire félredőlt tőle, úgy várta, mi is következik.

– Kezdem talán azzal: nem vagyok elvált. Ha az lennék is, te, anélkül, hogy is-
mernél, leírsz, mint rossz szülőt. Nem én vagyok, hanem te a „magukfajta”! Azt kép-
zeled, te vagy a legjobb szülő a világon, s aki nem jópofizik az iskola előtt, azzal
nincs mit kezdeni. Hát épp fordítva, az ilyen unalmas alakok miatt, mint te, nincs
értelme valakivel is szóba állni ez előtt az ócska iskolakerítés előtt!

Nem volt ideje az apának válaszolni, nem mintha tudott volna is erre sopánko-
dáson kívül valami mást mondani. Kieresztették a kapun a gyerekeket, mindegyikük
szüleihez iramodott. Anikó már ölelte is Marit, és Gergely is üdvözölte Robit, meg-
dicsérve labdajátékát.

– Anya, átjöhet ma délután hozzánk Robi játszani? – kért jóváhagyást a kislány.

– Persze, kicsim, a múltkor is milyen jól társasjátékoztatok. Gyere csak, Robi! Üd-
vözlöm édesanyádat. Na, köszönj szépen Gergely bácsinak, Maris! Fura, hogy ő nem
ismer minket, nemde? – tette föl lányának a kérdést az anyja, de úgy, hogy a férfi biz-
tosan meghallja, még mielőtt elsétálnak.

– Csókolom, Anikó néni! – kiáltott a kisfiú barátnője édesanyja után, s megrán-
gatta a tátott szájjal álló édesapja kezét, hogy induljanak már.

POSZTULY TÜNDE

Összhang

■ – Már megint nem hoztál tejet, te Lajos! Mit adok ma a gyermeknek? Mindig ott
jössz el a bolt előtt, de te mindig elfelejted, pedig óriási táblára van felírva, hogy
Boltikó. Azt nem lehet nem meglátni.

– Nekem nem annyi a gondom, hogy csak vásároljak. Nem hoztam és kész. Épp
akkor máson járt az eszem.

– Na tessék! Mi a jó ég lehet fontosabb, mint a saját gyermeked egészsége, te La-
jos! Ugye nem azt akarod mondani, hogy a kutyáid?

– Most mit csináljak, na? Egyszerűen ezerfelé áll az agyam, mindenre nem tudok
gondolni. Nem úgy, mint te!

– Hogy micsoda? Hogy én itthon ülök, és a pókokat számolom a sarokban? Hogy
az én dolgom nem ér semmit? Hogy a gyermek nevelése nem dolog? Hogy a háztar-
tás vezetése nem dolog?

– Én ezt egy fél szóval sem mondtam, csak ne veszekedj folyton velem, kérlek.
Inkább üssél, csak ne szidj!

– Én nem veszekszem, csak az igazságot mondom, hogy tőled éhen is pusztulhat
a gyermek. Te olyan szórakozott vagy, hogy mindig minden kimegy a fejedből. Én
nem értelek téged, komolyan mondom, annyira furcsa lettél. Ha rád bízom azt, hogy
hozz egy doboz kakaót a boltból, elfelejted. Ha a zöldségeshez küldelek három dolo-
gért, te kettővel érkezel haza. Ha megkérlek, hogy vegyél szeletelt krumplis kenyere-
ret, te vágtatlan barnakenyeret hozol. Én értem, hogy felejtessz, de a gyermek nincs
mit egyék, mert te már harmadik napja hogy folyamatosan elfelejtessz bemenni a
boltba, mikor leszálssz a villamosról.

– Adj neki levest.

– Milyen levest adjak neki? Azt, amelyikbe a murkot nem vetted meg? Bezzeg minden reggel nem felejtessz el vásárolni magadnak cigarettát. Az ugye fontos neked? És a gyermek tejbegríze nem fontos? Szegény már egy hete nyaggat a tejbegrízével. Húzz ki a házból, hogy főzzek neki, mert úgy kívánja a tejbegríz kakaóval.

– Akkor főzz nekí. Mit kéreted magad?

– De hogy főzzek, ha ilyen apja van?

– Hát nem az apjának kell főzd a tejbegríz, te Klári. Tehetek én róla, ha te nem vagy hajlandó lemenni az üzletbe? Neked is pont ott írja, hogy *Boltikó*, ahol nekem.

– Mégis, hogy hagyjam itt a házimunkát? Jól tudod, hogy annyi van, hogy ki sem látszom belőle. És ha le akarok menni, akkor öltözni kell, meg készülődni, meg poros zöldséget fogdosni, meg aggódni, hogy a gyermek addig valami rosszat csinál itt-hon egyedül. Tudod jól, hogy ez nem nekem való.

– Akkor velem ne veszekedj! Ha nem vagy képes megvenni egy doboz tejet annak a kölöknek, akkor engem ne hibáztass. Egész nap dolgozok, mint egy állat, s estére, mikorra végzek, már érzem, hogy bekattanok!

– Nem a sok munkával van a baj, Lajos, a bogarak mentek az agyadra!

– Na jó, adj egy zacskót. És monddjál három dolgot, amit meg kell venni.

RÁCZ TÍMEA

Csendes

Ötödrangú mezősegi krimi

■ Csendes Péter összecsomagolta a bőröndjét, kísétált a buszállomásra, és elindult élete utolsó útjára. A kisbusz kódös szürkületben araszolt Kolozsvár felé, néhány más, elkésett szilveszteri autóval együtt. Sötétség ült a házakon, a kóbor kutyákon, a két-három emberen, akik a falukocsmá előtt fagyoskodtak.

Péter Kolozsvárig vette a jegyet, de Bonchida és Válaszút között leszállt egy alig öltözött cicababa után. A sofőr még gúnyosan utána szólt, hogy ha ennyi fölösleges pénze van, abból bár egy italra meghívhatta volna a hölgyikét, mintsem neki hagyja. Péter meg sem fordult. A cicababa viszont megkérdezte, amint elment a busz, hogy nem ülnének-e be mégis valahova, egy capuccinóra, amíg megkezdődik a mulatság a helyi diszkóban.

– A családomhoz megyek – felelte Péter –, elvégre szilvesztereste van.

– Akkor miért vette mégis Kolozsvárig a jegyet?

– Mert csak most jutott eszembe, hogy itt laknak.

A cicababa gyorsan morgott egy köszönésfélét, majd sietve odébbállt, gondolván, ez az ember nem normális. Péter még percekig állt az út szélén, hol az egyik, hol a másik falu felé tekintett, mintha nem tudná eldönteni, hol is lakik. Lassan elindult Válaszút felé, de az első ház előtt megállt, és belesett a kerítésen. Halvány fény szűrődött ki az ablakon, mintha petróleumlámpa égne. Megpróbálta a kaput. Zárva volt, de a nyikorgásra négy hatalmas kuvasz rontott a vaskerítésnek. Az ugatásra kinyílt az ajtó, és egy kendös, vasorrú bába-szerű vénasszony lépett ki a küszöbre.

– Ki az? – kérdezte mogorván, magyarul.

– Jó estét. Azt szeretném kérdezni, hogy hol van a bolondokháza.

– A hándikápat gyerekeket kérdi? Ott a kásztélban. Megy előre az úton s jobbra. Nagy vaskapu. De mit akar ott, most revelion van. Nem is engedik bé.

– A kisfiam van ott. Meg akarom látogatni.

– Az más. Mindenkinek nehéz, váj gyé kapu nosztru. Hogy hívják?

– Áronka. Csendes Áron. Ismeri?

– Nem ismerem én azokat a gyerekeket. Ki se jöhetnek a faluba, csak a kertben sétálnak. Egyszer béméztem, oszt egyik csúfabb, mint a másik. Na, lámulcány. – A vénasszony becsapta az ajtót.

Péter elindult a faluközpont irányába. Szerencsém, hogy öreganyámnak szólítalak, mi? – morogta. A hatalmas kovácsoltvas kapu előtt egy pillanatig habozott, majd megpróbálta benyitni. Persze zárva volt, csengő sehol. Péter könnyedén tornászta át magát a kőkerítésen, és dörömbölni kezdett az ajtón. Egy marcona biztonsági őr nyitotta ki, és szótlánul bámult Péterre.

– Jó estét. Csendes Áronhoz jöttem. Az édesapja vagyok.

– Ciendeș? N-avem copil cu astfel de nume.

– Nu verificați totuși, dacă vă rog frumos? Se scrie c, s, e...

– Uram, magának tényleg nincs más dolga, csak zavarni másokat így újévkor? Menjen, igya le magát, hagyjon békén minket.

– Maga most magyar vagy román? Én tisztességesen szóltam magához.

– Mindegy az. Nincs a gyerek, akit keres. Menjen haza.

Péter azonban félretolta az őrt, besétált, leült a terem közepére, elővett egy bűgőcsigát a bőröndjéből, és pörgetni kezdte. Dúdolt is hozzá: nem-nem-nem, nem-nem-nem, nem megyünk mi innen el...

– Domnule, vă rog să plecați imediat, chem poliția, dacă nu! – közeledett hozzá dühösen az őr.

– Áronkához jöttem, és maga nem enged hozzá. Megvárom, nem zavarok én senkit. Egyszer úgyis előkerül.

A biztonsági őr tárcsázott, és néhány perc múlva három mogorva rendőr lépett be az ajtón.

– Na mi van, Lali, nem bírsz egyedül egy hülyével? – röhögött az egyik.

– Nem az, csak mit csináljak vele? Megverni nem akarom, hátha az uniformis jobban hat rá.

– Te, ez Csendes, futui! Vigyázzatok! – üvöltött fel a másik rendőr, amint megpillantotta Pétert. Három pisztoly szegeződött egyszerre rá, de ő fel se pillantott, csak tovább pörgette a bűgőcsigát.

– Két hete szökött meg a szamosújvári börtönből, hát normális ez? Megszökik onnan, s nem húz el az országból, csak úgy megjelenik valahol? Ez megölt egy csomó embert a borsai bolondokházában tavaly télen, mert valami gyereket keresett, s azt mondta, eldugták előle. Két hónapja csukták be, s máris meglépett, pedig Szamosújvárról nehéz – magyarázta a döbbent őrnek a második rendőr.

– Állj fel, te! Az úristenit a fejednek, hát süket vagy? Pe viácát kapsz ezért, te! Na gyere, viszünk vissza a börtönbe, bár gyere magadtól, ne komplikáld a helyzetet! – kiabálta a harmadik rendőr.

Péter ekkor felállt, majd feltartott kezekkel a biztonsági őrhez közeledett.

– Lelkére mondja, hogy nincs itt Áronka?

– Nincs, mondom, hogy nincs, nem is volt. Már szolgálók egypár éve itt, de nem hallottam ilyen nevű gyereket. Lehet, elvitték Magyarországra, hogy meggyógyítsák. Itt nincs mit kezdeni a beteg gyerekekkel.

– Akkor mehetünk – fordult Péter a rendőrökhöz. Az egyik közben már a parancsnokkal beszélt telefonon: – Kapás van, șefu! Megfogtuk a Csendest! Visszük Szamosújvárra, s megyünk inni, küldjenek pátrulába másokat! Na boldog új évet! Gyere, te barom!

Péter egy pillanatig sem ellenkezett, amikor betuszolták a kocsiba, és nagy röhögések, disznó viccek közepette elindultak. „Nincs Áronka. Olyan

mindegy már” – gondolta, amint elhaladtak a ház előtt, ahol először kérdezősködött.

– Áronka, gyere be! – visította a vénasszony a fiúcskának, aki tátott szájjal bámulta a szirénázó rendőrautót elsuhanni. – Elég volt a petárdából, elvisz téged is a milícia!

A kastélyban a biztonsági őr csak ekkor vette észre, hogy Péter bőröndje ott maradt a terem közepén. Felnyitotta, majd borzalommal meredt a tartalmára. Néhány perc után kissé visszanyerte önuralmát, és ismét tárcsázott.

– Hol vagytok, Jani? Már Livádán? Gyertek vissza te, ezt kell lássátok... Te, ez lefényképezte a... Jani! Jani! – a végét már üvöltötte a süket telefonba.

VERES ANNA

A következő napon

■ Rékának a csengőhangjára ébredtem, habár így utólag visszagondolva valószínűbb, hogy a visszakíváncozó ételek ébresztettek fel, és automatikusan vettem az irányt a mosdó felé. Rohanás közben döbbsentem rá, hogy irtózatosan beteg vagyok. Rosszullétem nem is lett volna nagy probléma, mert kikúrálásomban segített volna három orvospalánta. Ha lett volna rá idő. De nem volt, mert menni kellett.

A készülődés keserves volt, kivéve a tusolást, az részben segített érezni, hogy még élek. A pakolást értelemszerűen az utolsó pillanatra hagytam, így a szokásos gyúrjunk mindent jól össze szisztéma alapján gyorsan ment.

Lassan mozogtam, nehogy megint a vécéülőke felé kelljen vegyem az irányt, de sajnós az indulás előbbre tolódott, mert a sofőrnek akadt még némi elintéznivalója.

Az elintéznivaló a központon keresztül vezető úton történt, ahol a karácsonykor-mindenki-meg-van-indulva-vásárolni-láz miatt épp forgalmi dugó volt. A dugó pedig egyfajta húzd meg, ereszd meg vezetési stílussal jár, minek következtében szélesebben egy üzlet mellékhelyiségében találtam magam. Azt hiszem, akkor már nem volt semmi a gyomromban.

Egy idő után mindenki pánikolt helyettem, pedig én már kezdtem jobban éreztem magam, sőt még a gyógyszereket is le tudtam nyelni, viszontlátás nélkül, egyszerűen úgy gondoltam, kész vagyok a nagy útra...

De ez a gondolatnyúlvány a fejemben elhamarkodott volt, ugyanis egy faluban annyira rosszul lettem, hogy hamar-hamar meg kellett állni, és nem volt más lehetőség, mint egy buszmegeállóban parkolni... Ilyenkor értelemszerűen egyből megjelenik egy rendőr. Csak nézett, én is őt. Nem kellett hányjak. Nyugodtan szívtam a friss levegőt, éreztem, ahogy a gázcsere végbemegy a hörgőcskéimben, kezdtem jobban érezni magam. Ellentétben a sofőrrel, aki idegbajos módon forgatta a szemét a párhuzamosan álló rendőr és a halálosan nyugodt és már-már sziesztázó szerény személyem között. A sofőr és az egyik utas ijedten szálltak ki a kocsiból:

– Na, na hányjál! – mondák kórusban és biztatóan. A zsebkendő-víz túlélőcsomag csak úgy lógott ki a remegő kezükből.

Mosolyogtam, tudtam, mire megy ki a játék.

– Kicsit kérek a vízből – nyúltam a buborékmentes életmentő nedűhöz –, most már elég jól érzem magam – mondtam, és vártam a reakciókat, hogy jaj, de jó, és hogy nagyon örvendek! Ehelyett csak ijedt és ideges tekinteteket kaptam, na meg a kérdést, amitől majdnem elröhhögtem magam:

– Na és nem akarsz hányni? – kérdezte a sofőr nyugodt hangon, mintha azt kérdezte volna, hogy „holnap mit csinálsz?” – Nem vagy rosszul? – és szeme sarkából a köz szolgáját stírolte, hogy vajon mit szól a műsorhoz.

– Most már nem kell – vigyorogtam –, még ha akarnék se tudnék, már nincs amit! – s gondoltam, ha nem is alakítok egy látványos kispizzát, ahogy a többiek szeretnék, úgymint látszik, hogy nem állok a helyzet magaslatán.

Jól gondoltam, a rendőr is konstatálta, hogy valamikor még tudtam hányni, így mosolyogva továbbhajtott.

Visszakecmeregtem a kocsiba, és elaludtam. Arra ébredtem, hogy megáll az autó egy vendéglő parkolójában. Na, gondoltam, ez hiányzik nekem... kordult egy csúnyát a gyomrom, de féltem, hogy még nem állok készen a táplálékbevitelre.

Aztán mégis rendben ment minden. Hazaérve már csak mosolyogtam magamban a történeteken, teljesen helyrepattantam, így lementem barátaimmal a kávézóba, és úgy döntöttem, hogy egy ideig nem kérek az ilyen másnaposságból.

